

Besos de pel·lícula (2)

Ronald Reagan, Frank Sinatra, Bing Crosby i David Niven s'han guanyat també una no molt bona reputació com a besadors de cine.

LES PARELLES AMB MÉS QUÍMICA

Elisabeth Taylor i Richard Burton, que varen protagonitzar un matrimoni d'anada i tornada a la vida real, varen coincidir a diverses produccions on varen deixar patent aquell concepte tan saxó del *feeling* o química. *Cleopatra* és una de les millors mostres de la seva col·laboració. Spencer Tracy i Katharine Hepburn també varen crear escola amb el fenomen de les parelles cinematogràfiques amb més «ganxo». *La costilla de Adán* o *La mujer del año* són una mostra de la seva millor filmografia. També repetidors insaciables varen ser Rock Hudson i Doris Day. Avui en dia és gairebé impensable que coincidequin dos actors en diverses pel·lícules, si no és per capritx del director, i difícil és que repetesquin en papers de parella. Kenneth Branagh i Emma Thompson en són una excepció, en la qual, a més de matrimoni a la vida real,¹ hi intervé la responsabilitat de Branagh com a director i/o productor de les pel·lícules. Al costat d'ells, unes altres parelles memorables com Jack Lemon i Shirley Maclaine a *L'apartament*, Clark Gable i Claudette Colbert a *Sucedí una noche*, *La alegre divorciada* amb Fred Astaire i Ginger Rogers.

Claudio Klynhout

BESADORS DE CINE

Lascius, amorosos, tendres, sòrdids, d'amistat, de consol, de solidaritat, de compromís... Una pel·lícula sense besos és com un col·legi sense nins. Fins i tot moltes pel·lícules no serien el que són sense les seves escenes de besos, moltes de les quals constitueixen el clímax o moment culminant, i en alguns exemples són el referent pel qual els espectadors les evocuen en el futur. Però ¿on comença la trampa i acaba el cartó?, ¿en quin moment dos actors es besen sense amagar-se'n i de la mateixa manera que besarien les seves parelles, i fins a on ens agradaria que el logaritme tengués combinacions insospitades i explosives?

ELS QUI MILLOR VAREN BESAR

Paul Newman, Charlton Heston, Errol Flynn, Gary Cooper, Burt Lancaster, Glen Ford, Henry Fonda, Gary Grant, Gregory Peck, Joseph Cotten, Laurence Olivier, Montgomery Clift, Robert Taylor, Marlon Brando, Robert Redford, Robert de Niro, Al Pacino són alguns dels actors que més han brodat la difícil execució de l'escena del bes, fins al punt de fer-la creïble i sense abandonar en l'actriu el resultat satisfactori de l'escena.

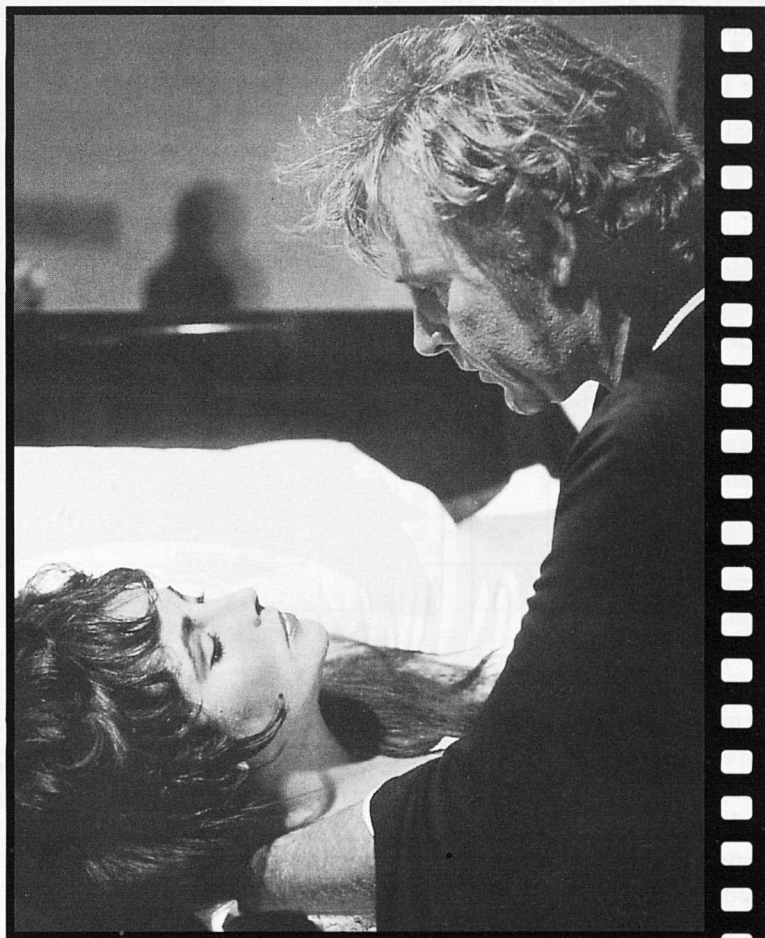
ELS QUI PITJOR VAREN BESAR

El cine mut és el que menys afortunat queda en l'apartat dels qui pitjor han besat. La tècnica i inclús el concepte d'interpretació de l'època en què aquestes escenes eren en general brusques, es varen confabular perquè se les consideri com les escenes de besos menys creïbles i frívols de la història, si bé les excepcions del *latin lover* Rodolfo Valentino, Mae West o Mirna Loy mereixen un destacat punt i a part. Ja en el sonor Maureen O'Sullivan i Johnny Weissmuller en la saga de les pel·lícules de Tarzan. Les estretors d'algunes actrius del present o d'alguns actors amb uns certs miraments denoten una patètica posada en escena. Woody Allen i la seva peculiar i caricaturitzada manera de ser, és considerat sense reserves com un dels pitjors besadors contemporanis.

ELS QUI MÉS VAREN FINGIR

Doris Day, i actualment Meg Ryan, destaquen amb llum pròpia per les seves gesticulants i estranyes cares a les escenes de besos, aconseguint per aquest efecte ser reconegudes, i fins i tot admirades pels seus empedreïts seguidors.

(1) NOTA DE **TEMPS MODERNS**. QUAN EL NOSTRE COMPANYY ENS VA FER ARRIBAR L'ARTICLE, KENNETH BRANAGH I EMMA THOMPSON EREN MATRIMONI A LA VIDA REAL, AVUI JA NO PODEM DIR EL MATEIX JA QUE FA COSA D'UN PARELL DE MESOS QUE SE SEPARAREN.

E. TAYLOR I R. BURTON